

MARIJA JANA:

Moji prijatelji.

aj različna je moja prijateljska družina. Ko bi jo poznali, bi jo občudovali. Ker pa smo mi bolj daleč od sveta in je težko priti do nas, še težje pa bi mi bilo od tod pokazati vsakega mojega prijatelja širnemu svetu, zato bodite pridni in poslušajte!

VRABČKI KRADLJIVČKI.

Polagoma, a vendar hitro sta se poslovila od nas rožnato poletje in rumena jesen. Pozdravila nas je sključena starka zgubanega obraza, belih las in motnih oči. Z rožnatim poletjem pa so se od nas poslovile rožice, ki so nas napajale z vonjem, in drobne naše ptičke pevke so odletele v kraje, kjer ni zime, kjer je večna pomlad.

Le vrabčki, zvesti vrabčki so ostali pri nas. Pa ne bi imel človek rad teh malih kričačev, ki prilete vsak dan na moje okno? Pa bi človek sovražil ubožce, ki se tresejo od mraza in lakote? Vedno mi trkajo z drobnimi kljunčki na okno, češ: »Odpri nam, zebe nas! Daj nam kruhka za naše lačne želodčke!«

Res bi moral imeti človek kamen namesto srca, da se jih ne bi usmilil. Napravila sem jim na oknu na hodniku imenitno kosilo in takoj smo bili prijatelji. Vsak dan prilete na hodnik in navadno pozobljejo vse, kar jim pripravim. Kako sem vesela, kadar se hladi na hodniku Belkovo kosilo! Že ga vrabci oblegajo kot močno trdnjavo, ki se polagoma vdaja in izginja — v lačne želodčke.

Pa koliko jih je vedno! Pet, deset... kakor pač nanese čas. Hvala! Pa znajo biti vrabčki, pa prav zares! Prav dobro vedo, da drže v mojo sobico vrata s hodnika, in ker me vedno vidijo s sosedove strehe, ko hodim v sobo, so premišljali in premišljali, kako se mi naj zahvalijo za izkazano prijateljstvo. Videla sem, kako se je na sosedovi strehi zbrala vsa vrabčja družina k važnemu posvetovanju. Zborovali so dolgo, dolgo. Kar vidim, da se odloči eden, ki je bil videti najbolj možat, prifrči na okno in hajdi pred vrata moje sobice. »Hvala, hvala,« je začivkal in za njim ves vrabčji zbor. »Hvala, hvala!« je odmevalo s sosedove strehe meni na sluh.

Pa kaj so danes moji vrabčki tako tihi in žalostni? O, ljubi Bogec je poslal snega, belega snega, toda vrabčki ga niso nič kaj veseli, pač ga je vesel moj mali

DARČEK.

Navsezgodaj, ko je še ležal mrak nad belo zemljico, zaslišim: cap, cap... pa ti je Darček pricapljal: »Kje so Pikine sanke? Sankal

bi se rad. Saj nam je Bogec poslal snega, ah, belega snega, to pojde po bregu navzdol.« — Ali kaj pomaga, ko pa je Pika, ta grda Pika odnesla sanke v Ljubljano, da se tam sankata z Jakico, kadar jima to dopuščajo čas, šola in vremel! Ko sem mu to povedala, me je žalostno pogledal z modrimi očmi, položil prstek na čelo in pre-mišljal...

Že si jo je izmislil, saj je moj fantiček pameten mož. Če ni sank, mora iti drugače. Če se lahko poleti drsa po zeleni travi po hribu navzdol, pojde to po mehkem snegu še lažje. Toda možiček ni po-mislil, da je sneg moker in mrzel. Uh!

Pred našo hišico stoji na hribcu lipa, ki je stara najmanj toliko kakor moj očka — saj je sam v otroških letih pomagal dedu, ko jo je ta sadil — torej na tem hribcu pred našo hišico stoji lipa, k tej lipi se je postavil Darček, pogledal po bregu navzdol in premeril pot — bila mu je všeč. Pogumno sede na tla, toda joj, prejoj! Darček je spoznal, da je sneg mrzel in moker. Zazeblo ga je skozi tanke hlači-ce in po licu sta mu pritekli dve veliki solzi. Začel je bridko jokati.

Hvala Bogu, da imamo še prijatelje, ki nam pomagajo v žalosti in stiski. To so:

ZINKA, IVANČEK IN MILENICA.

Ko so zaslišali obupno jokanje Darčkovo, že so privlekli svoje sani. Žalost je bila takoj pozabljena. Solzne oči so se veselo zasme-jale, na mokre hlači-ce ni mislil nihče več. Vsi štirje so se skobacali na sani. Najtežje je zlezel nanje Ivanček, ker so ga ovirale debele nožice in okrogel trebušček. Milenica se je sicer malo bala, a krepko jo je prijela Zinka okrog pasu in šlo je po bregu navzdol. Pa da je moral tedaj ravno sredi ceste ležati kamen, velik in grd! In ob ta kamen, ki je ležal na največjo jezo vseh sredi poti, so se zadele sani in vsi štirje junaki so ležali v snegu! Ker ga je Darček že поблиže spoznal in sta bila torej dobra znanca, se je nasmejal od srca in z njim se je zasmejala vsa prijateljska družina. Smejala se je še celo Milenica, ki se je previdno držala za nasek, zakaj bala se je zanj, da ji ne odleti.

Pomagali smo odstraniti grdi in hudobni kamen, in deca se je sankala brezskrbno naprej. Saj je bil to letošnja zimo prvi in menda tudi zadnji sneg, tako da bodo zopet zadovoljni moji vrabci, ki so žalovali tri dni. —

